Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X nr. 8 (690) * joi 19 febr. 1959 * 8 pagini 30 bani

In organizația de pionieri sînt primiți școlarii între 9-14 ani, care sînt exemplu la învățătură, respectă disciplina școlară, au o comportare corectă oriunde s-ar afla.

(Din regulamentul Organizației de pionieri din R. P. R.)

După ce au primit cravatele roșii, tovarășa instructoare de detașament le-a povestit din amintirile ei.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

ZIUA ACEASTA

— Ionică, Nelule! Stai o clipă, ce fugi așa? Stai să te vedem și noi!...

De după colțul uliței, băieții îl strigau de zor, dar el n-avea acum vreme de ei. Cu pulpanele hainei larg deschise, cu pieptul pe care străluceau colțurile triunghiului de mătase roșie, scos înainte, Ionică alerga într-un suflet pe ulița înghețată, spre casă. El voia ca mama sa să fie prima căreia să-i împărtășească această nemăsurată bucurie: azi 11 februarie 1959, Ion Păunescu, din clasa a II-a a Școlii de 7 ani din Aninoasa, a fost primit în rîndurile organizației de pionieri!

În clasă era liniște deplină. Erau de față pionierii din detașament, președinta unității, învățătoarea, instructoarea de detașament.

Cînd tovarășa Nicolae, instructoarea, comandase: „Pentru depunerea angajamentului și primirea cravatei roșii sub drapelul unității, drepți!" — fusese pătruns de faptul că toți se adunaseră pentru el, pentru Georgeta Constantin, Valentina Dănilă și Nicolina David, care urmau să fie făcuți și ei pionieri. Ceremonialul pionieresc, răpăitul tobelor, raportul președinților, tot ce spuseseră pionierii despre ceilalți și mai ales despre el, că învață bine și scrie frumos, că se poartă frumos cu cei în vîrstă și o ajută pe mama sa, i se păreau auzite, cunoscute ca niște întîmplări care le-a mai trăit odată, atît se gîndise la ele în ultima vreme, de cînd se pregătise să devină pionier. Atît de mult se gîndise la clipa cînd va rosti angajamentul și va primi cravata roșie! Ceea ce au spus noilor pionieri tovarășa instructoare și învățătoarea lui, i-au limpezit și mai bine în minte ce înseamnă să faci parte din această familie pionierească din școala lui care e fruntașă pe raion.

A urmat apoi un program artistic, iar tovarășa Maria Tudose, instructoarea și învățătoarea clasei a III-a, le-a mărturisit că și ea a primit cravata roșie chiar în această școală, cu ani în urmă.

★

Mai avea doar cîțiva pași pînă să ajungă la portița casei. Ah! Acum îi va putea povesti mamei cum a fost ziua aceasta, ce a înțeles astăzi că înseamnă pentru el cuvintele angajamentului solemn.

M. DASCALU

Flutură cravatele roșii

Noua promoție

Aș vrea să facem cunoștință. Sînt noua pionieră Marinescu Doina din clasa a III-a. Cînd am primit cravata am fost nespus de fericită... In ziua aceea m-am sculat aproape în zori. In sfîrșit, a sosit și ora mult așteptată. Imbrăcată în straie de sărbătoare, împreună cu părinții mei m-am dus la Căminul cultural. Acolo a avut loc sărbătorirea Centenarului Unirii Țărilor Romîne și... solemnitatea primirii noastre, în organizația de pionieri.

A urmat apoi un festival artistic. Am cîntat, am jucat. Mie, nu-mi venea să-mi iau ochii de la cravata mea roșie.

MARINESCU DOINA
comuna Tutova, raionul Curtea de Argeș regiunea Pitești

Dorința mi s-a îndeplinit

Incă din primul an de școală, mi-am dorit să devin pionier. Dar știam de la tovarășa învățătoare că lucrul acesta nu se întîmplă ușor. Ea ne spunea adesea că a fi pionier, e o mare cinste și ca s-o merităm, trebuie să ne purtăm cuviincios și să fim sîrguincioși la învățătură. In primele două clase eram socotit printre elevii buni. In clasa a III-a însă, m-am străduit mai mult la învățătură și astfel rezultatele au fost din ce în ce mai bune. Căutam să fiu prieten cu colegii mei și să îi ajut ori de cîte ori mi se ivea prilejul. Toate acestea le făceam cu drag pentru a merita cravata. Intr-una din zile dorința mi s-a împlinit. De curînd, la gîtul meu flutură mîndra cravată roșie care îmi este atît de dragă. O păstrez cu multă grijă pentru ca să dovedesc întotdeauna că sînt pionier și că această cinste o merit pe deplin.

BARA PETRU cl. a III-a
comuna Surduc, regiunea Cluj

Surpriza

Foștii pionieri ai detașamentului clasei a VII-a, de la școala aceea cu acoperiș de țiglă roșie și ferestre foarte largi de pe Calea Ferentari, nu vor uita, desigur, multă vreme, ultimele luni ale anului școlar 1951-1952.

In acel an, ei absolveau școala. Ii priveau de sus pe cei din clasele mai mici și zăboveau ceasuri întregi discutînd despre ce meserie e mai frumoasă. Citeau ziarele cu atenție și deveniseră mai serioși. Toate erau deci foarte bune, foarte frumoase, foarte-foarte, cum se zice, dar... (căci există și un păcătos de „dar") cîțiva dintre băieți învățau încă prost. Sandu, președintele detașamentului, un băiețandru înalt, cu ochelari, convoca nesfîrșite consfătuiri ale colectivului de conducere, pe tema „Ce ne facem băieți, cu situația asta?" Și, în cele din urmă, soluția fu găsită. In școală era o tradiție ca, în fiecare an, serbarea de închidere a cursurilor să fie dată de către clasa a șaptea — clasa care absolvea. Astfel, în decursul anilor, nenumărate promoții încercaseră care mai de care s-o întreacă pe cea anterioară în privința serbării. Acum era rîndul clasei lui Sandu! Astfel că...

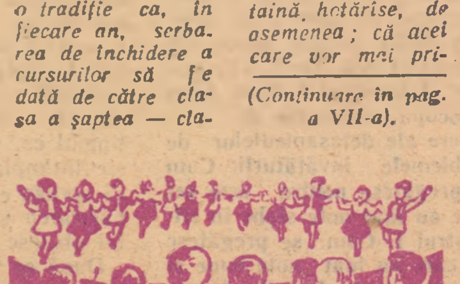
★

In curînd, pregătirile începură. Dar nimeni, în afara detașamentului nu știa de ele! Pionierii voiau să facă întregii școli o surpriză.

Incepînd tot de atunci, tovarășii profesori observară tot în clasa a șaptea anumite schimbări. Mulți copii, care în mod obișnuit luau note slabe, începuseră să răspundă foarte bine și să obțină note la care rivneau pînă și cei mai buni.

...Ce se întîmplase? Colectivul de conducere al detașamentului alcătuise în așa fel programul serbării încît luau parte la el toți pionierii și școlarii mai slabi la carte! Și, stabilind ca pregătirile să decurgă în taină, hotărîse, de asemenea; că acei care vor mai pri-

(Continuare în pag. a VII-a).

CE SĂ FIU?

TELURI MARI

— Trebuie să găsesc și eu ceva. Arhimede a găsit săpunul, Newton mărul și au ajuns celebri...

„SPORTIVUL"

— Am impresia că degeaba am eu 10 la gimnastică...

ULTIMUL HOP...

— Asta e, dacă mă pun bine cu gramatica pe al II-lea, mă fac scriitor...

A GASIT CHEIA

— Le-am încercat pe toate, dar pe cuvîntul meu că la asta nu mă gîndeam!

Din viața pionierească

Se pregătește noul număr al gazetei de perete

Să discutăm despre: gazetele de perete

Despre gazetele de perete se discută mult, atît în detașamente cît și în unități. Cu cîtăva vreme în urmă, s-a ținut în București și o consfătuire a colectivelor de redacție ale gazetelor de perete pionierești din raionul Tudor Vladimirescu.

După cum a reeșit din discuțiile acestei consfătuiri, gazeta de perete ocupă un loc de seamă în cadrul activității pionierești. Ea este un important mijloc de educație comunistă a pionierilor, un foarte eficace chip de răspîndire a celor mai bune metode de învățătură, o oglindă a activității din detașamentul sau unitatea respectivă, o usturătoare armă împotriva lipsurilor. De aceea, gazetele de perete pionierești sînt ținute la mare cinste în școli; pionierii și școlarii le urmăresc apariția, le citesc cu atenție, trag învățămintele cuvenite. Aceasta, bineînțeles, cu o condiție: să fie bune... Și, în multe cazuri, ele sînt bune, meritîndu-și pe deplin autoritatea și popularitatea. Să urmărim deci un colectiv de redacție al unei gazete de perete pe unitate — și să desprindem din activitatea lui cele mai grăitoare momente.

LA LUCRU

Colectivul de redacție s-a adunat la Camera pionierilor: trebuie pregătit un nou număr al gazetei de perete a unității.

— Mai întîi, începe cineva, trebuie să vedem în ce împrejurări apare noul număr. Dacă îl scoatem peste 10 zile, înseamnă că vom fi în toiul pregătirilor pentru tezele din trimestrul doi. Deci, să notăm: **Trimestrul 2. Teze. Cum se ocupă colectivele de conducere ale detașamentelor de problemele învățăturii. Cum se pregătesc pentru teze cei care au luat note slabe în trimestrul I. Cum se pregătesc cei care au luat note bune și pe trimestrul I.** Iată, despre toate acestea trebuie să scriem neapărat!

Cere cuvîntul alt redactor:

— Cred că trebuie să mai ținem seama și de felul în care decurge activitatea noastră pionierească. La noi, sînt, ce-i drept, unele detașamente bune, dar sînt și cîteva care stau cam prost. Propun deci să vedem de ce se întîmplă așa — și să dăm o mînă de ajutor detașamentelor mai slabe.

— Eu, ia cuvîntul altcineva, aș vrea să spun că trebuie să arătăm mai pe larg unele aspecte ale vieții noastre pionierești. Să oglindim în gazetă ce a dat partidul organizației de pionieri, cum îndeplinesc pionierii chemările partidului, cum învață, cum se poartă ei!

— Să nu uităm nici de disciplină!

— Să ținem seama și de dorințele cititorilor noștri. Petrică Poenaru, din clasa a V-a, a rugat redacția gazetei de perete să publice un articol despre racheta cosmică sovietică!

— Și încă ceva: acum o săptămînă, în clasa a șasea s-a stricat lada de lemne — și nimeni din clasă nu s-a apucat încă s-o repare. Iar ieri, într-a șaptea, un băiat a stricat cuierul. Cred că e timpul ca, pornind de la aceste întîmplări cam neplăcute, să scriem ceva în legătură cu păstrarea și îngrijirea avutului obștesc!

După ce propunerile se sfîrșesc — greu, deoarece sînt foarte multe — colectivul hotărăște care sînt cele mai însemnate. Apoi, urmează împărțirea sarcinilor:

— Tu te documentezi în legătură cu detașamentele slabe și detașamentele fruntașe.

— Tu cauți material cu privire la grija pentru bunul obștesc. Să-l scrie, de pildă, chiar cineva din clasa a șasea.

...Peste puțin, toți știu exact ce au de făcut. Documentarea poate începe. Dar, a mai rămas o problemă:

ATRACTIVITATEA

Pentru a face să apară o gazetă de perete care să fie citită cu plăcere și care să-și atingă scopul, colectivul nostru de redacție știe că ea trebuie să fie cît mai atractivă. Cu alte cuvinte, ea trebuie să găsească, pentru problemele pe care le ridică în fața pionierilor, formele de exprimare cele mai potrivite, care să-i atragă pe pionieri și să-i convingă de justețea acestor probleme!

Deci, discuția colectivului de redacție continuă:

— Cele mai însemnate probleme din acest număr, spune cineva, sînt două: viața pionierească și tezele. Deci, lor le vom acorda cel mai însemnat spațiu.

Toți sînt de acord.

— Problema pregătirilor pentru teze — cred c-ar fi interesant s-o înfățișăm sub formă de scurte interviuri! propune cineva.

— In legătură cu unele aspecte ale vieții pionierești, spune alt redactor, eu am văzut într-o revistă o fotografie a Palatului pionierilor; o decupăm și o lipim la gazeta de perete!

— Nu sînt de acord cu aceasta! se aude un glas. De ce să ne ocupăm de „lipituri"? Sînt la noi în unitate destui pionieri care activează în cercurile Palatului pionierilor. Il rugăm pe Radu — știți doar că are aparat de fotografiat — să-i fotografieze pe cîțiva dintre ei la cercuri, și publicăm fotografia cu următoarea explicație: „In fostul palat al trîndavilor din familia regală, palat pe care partidul ni l-a dăruit nouă, copiilor, pionierii cutare și cutare din unitatea noastră lucrează în cadrul cercului de chimie!"

— **Așa-i mai bine! încuviințează toți. Este mai legat de noi, de unitatea noastră!**

— Tot în legătură cu activitatea pionierească, n-ar strica deloc să publicăm un reportaj despre întîlnirea dintre detașamentul clasei a șaptea cu cei mai buni strungari de la uzina „Oțelul". Țineți minte? Adunarea a început în atelierul nostru școlar și s-a terminat la... uzină, în secția de strungărie!

— Acum, urmează problema detașamentelor slabe și bune...

— Cred că în legătură cu aceasta, cel mai bine ar fi să publicăm, alăturat, programele de activități al celor două detașamente, subliniind acțiunile care s-au îndeplinit...

— Pentru că gazeta noastră primește multe scrisori cu întrebări din felurite domenii, propun să înființăm o rubrică nouă, „Colțul curioșilor", unde să publicăm răspunsurile.

...Propunerile se terminară dar redactorii mai aveau încă de lucru: stabiliră ca articolul închinat rachetei cosmice sovietice să fie scris de tovarășul profesor de fizică, hotărîră care să fie subiectul caricaturilor pe tema păstrării avutului obștesc... Apoi, se discută asupra desenelor, a datei cînd autorii trebuiau să aducă articolele — și de abia apoi se apucară propriu zis de lucru...

Bineînțeles, dacă un articol sau un desen avea să se dovedească slab, colectivul de redacție urma să-l pună pe autor să mai lucreze, să-l mai scrie o dată...

★

După zece zile, gazeta de perete a apărut.

Pionierii au citit-o cu plăcere, zăbovind minute în șir dinaintea ei și nemaiterminînd cu comentariile și aprecierile.

ȘI ÎNCĂ CEVA:

Ediția specială! In timpul alegerii activelor pionierești, în perioada examenelor, în toiul unor acțiuni de folos patriotic, gazeta de perete a unității sau a detașamentului poate apărea și într-o ediție specială. Această ediție va înfățișa pe larg problemele respective.

De asemenea, atunci cînd e cazul, gazeta de perete își poate înlocui „colțul satiric" cu un adevărat supliment de satiră și umor, care să apară pe un panou situat în apropierea gazetei de perete. Bineînțeles, acest supliment va avea un titlu sugestiv, se va ocupa cu profunzime de problemele cele mai însemnate din unitate sau detașament și va utiliza o întreagă gamă de mijloace de exprimare satirică: **caricatura, epigrama, povestea fără cuvinte, schița scurtă, gluma, parodia etc.**

La fel, gazeta de perete poate organiza, periodic, sau în funcție de necesitate, discuții pe anumite teme ca de pildă: „Ce înseamnă să fii pionier", „Despre prietenie", „Adevăratul curaj", etc. Cu acest prilej, ea va publica păreri ale pionierilor din unitate precum și reportaje, articole etc., legate de aceste probleme și documentate cu aspecte din unitatea respectivă.

SANDU ALEXANDRU

Un interviu, vă rog!

Apare un nou număr al gazetei de perete

Atențiune: Păstrați această pagină la Camera pionierilor!

Ce fericire e să fim copiii tăi, pămînt natal, pămînt sovietic!

Salutul pionierilor sovietici adresat celui de al XXI-lea Congres al P.C.U.S.

— FRAGMENTE —

Dragi delegați la Marele Congres,
Intreaga noastră țară v-a trimis
In luminoasa Kremlinului sală,
De marmuri albe strălucind ca-n vis.

Congres al cuceririlor de azi
Și-a viitoarelor izbînzi redută —
Al douăzecișiunulea Congres,
Solemn toți pionierii te salută.

Salut și vouă oaspeți din cele patru zări
— Frățeasca truditorilor solie —
Și tuturor ce pentru pace luptă
Spre-a fi pămîntul larg sălaș de bucurie
Ca toți copiii-n liniște să crească,
Ca spaima nici în vis să nu o știe.
Azi ni se pare tuturor că Lenin
E printre noi, aicea, stă-ntr-un rînd;
E Lenin — iată, cald suris pe steaguri
Și freamăt viu în piept de bolșevici
Ca aerul e nelipsit din viață
Din toate cîte facem — mari și mici.
O, patrie-a măreților asalturi
Ce în legendă dăinuiești de-a pururi
Rachetă parcă, spintecînd înalturi,
Binețe dai solarelor azururi.

Ai preschimbat în munți de griu Altaiul,
Siberiei i-ai înălțat palate.
Și-oricăror valuri le-înfrunți alaiul,
Ca spărgător-atomic ce răzbate.

Primul sputnic dup-un timp
Istovit ieși din schimb;
Intră altu-n schimbul nou
Ce sfîrși ca un erou.
Iar al treilea, și-acum
Zi și noapte e pe drum.
Dar racheta, cea rachetă
Ce pe lume seamăn n-are,
Sovietică planetă,
Umple lumea de mirare.

Cu racheta am da oleacă
Fuga-n pajiștea cerească!
Doar un lucru nu știm: dacă
Mamele-or să ne-nvoiască.
Minerii caută comori
Numai sub muntele posac
Dar noi în orice colțișor
Vom ști ce nestemate zac!
Sub ochii noștri adesea chiar
Găsim metalul necesar.
Par astea trebi copilărești
Dar iată, într-o zi zărești
Tractoarele ieșind pe glie,
Ce ți se datoresc și ție.
Și ne-om da în școli silința
Holdei să-i aflăm priința,
Să știm orz și grîu ce-nseamnă
Rodul cum se strînge-n toamnă
Și că jimbia dolofană
Nu atîrnă-n crengi, banană.

Pionier, ți-i legămîntul
Să fii muncitor udarnic.
Cu voinici ca noi pămîntul
Parcă este și mai darnic,
Vițeluși și noi vom crește,
Țării i-om da carne-n dar
Cu America, firește
Ne întrecem și noi doar!

Partid, adîncă mulțumire ție
Că soarele cel vesel, din tărie,
Ne luminează clasa dimineața,
Și pentru toate cîte, zi de zi,
Poporul cu iubire făuri,
Ca tuturor să ne-nsenine viața,
Și pentru focul taberelor noastre
Și pentru goarna care-n seri albastre
Iși risipește stropii de cîntare;
Și pentru munte ca și pentru mare,
Și pentru dreptul de-a-nvăța și crește,
Să ne slujim partidul vitejește.

Știm: nu-i ușor să mergi tot înainte.
Nu numai printre flori cărarea ni-i
Dar totdeauna noi vom ține minte
Ca vorbele acestea: „Pildă fii!"
De-a pururi să răsune nu stingher
Ci însoțite de cuvîntul „Pionier".

Iar Comsomolul, fratele mai mare
Ne fie ajutorul nelipsit,
Și pentru pionieri, pentru oricare,
Prietenul și sfetnicul iubit.

Partidului noi îi jurăm acum
Și gărzii lui atît de încercată
Părinților ce luptă de decenii,
Că înapoi noi nu vom da din drum
Că nu va trăda nimeni, niciodată,
Neperitoarea cauză-a lui Lenin.

Trăiască-a vieții noastre bucurie!
Slăvit Partidul, Patria să fie
Și Comunismu-n veci de veci,
trăiască!

In romînește de NICULAE STOIAN

Din unități, detașamente, grupe

În cursul lunii ianuarie, la Școala de 7 ani din com. Bălcăuți, raionul Siret, au luat ființă două brigăzi de muncă patriotică formate din 73 pionieri și școlari. Brigăzile și-au propus ca obiective strîngerea a 1500 kg fier vechi și a 500 borcane și sticle pe care le vor preda la D.A.C. Deși acțiunea a început de cîteva zile, ei au strîns pînă acum 1500 kg fier vechi și peste 70 sticle și borcane. Acțiunea continuă.

★

Insuflețiți de chemarea organizației U.T.M., pionierii de la Școala de 7 ani din com. Berezeni au hotărît, într-o adunare pionierească, să sprijine acțiunile de înfrumusețare a satului. Roadele acestei hotărîri au și început să se vadă. Ei au participat la munca de plantare a plopilor, reușind astfel ca în cîteva zile să planteze peste 500 plopi. Cei care s-au evidențiat în această acțiune de folos patriotic sînt pionierii Verdeș Iacob, Arhiri Constantin, Zaharia Ilie, Strat Victoria și alții.

★

Din inițiativa pionierilor de la Școala elementară de 7 ani — Tău, s-a pornit o întrecere între școlile din raionul Sebeș, pentru creșterea porumbeilor. Pionierii din detașamentul nr. 4 de la această școală s-au dovedit a fi cei mai harnici. Pînă acum, ei au luat sub îngrijirea lor 14 porumbei, pe care-i cresc cu mult drag. „Ințelegîndu-ne între noi — spune Cotor Rafila, — în fiecare zi cîte un pionier are sarcina să se îngrijească de hrana porumbeilor. Sperăm că pînă la primăvară să-i creștem mari și frumoși și să avem mai mulți".

PIONIERII DIN COMUNA OBREJA REGIUNEA TIMIȘOARA PREGĂTESC UN NOU PROGRAM ARTISTIC

Aeromodeliștii

In inventarul viu al Casei pionierilor din orașul Ploești intră, printre altele, doi vulturi vii, mari, cenușii, cu piepturile semețe și ciocurile coroiate și tari ca de oțel. In viața lor vulturească s-a întîmplat, într-o zi, ceva deosebit. Iată despre ce este vorba:

Cercul de aeromodele al Casei pionierilor din Ploești există cam de tot atîta timp de cînd cei doi vulturi au intrat în viața zilnică a casei. Despre activitatea celor 120 aeromodeliști care lucrează aici împărțiți în 13 grupe, ne vorbește tovarășul instructor Vizitiu Romeo și ne vorbesc și... aeromodelele.

Am intrat în atelierul cercului. Aici era mare animație. Imbrăcați în halate albastre de protecție, pionierii erau adunați în jurul unei mese pe care așezaseră două aeromodele.

— Crezi că are să meargă? — îl întrebă cineva pe un băiat oacheș, care meșterea la motorașul unuia dintre modele.

— Cu siguranță, răspunse constructorul.

— Mai bine ai fi făcut un planor. Era mai ușor și mai sigur, spuse altcineva.

Constructorul îl privi peste umăr:

— Ți-e frică de greutăți? Aviația îți cere... curaj! — și toți rîseră cu hohote. Vom vedea noi acum dacă va merge sau nu.

Instructorul îmi explică, zîmbind mulțumit:

— Cel care a construit „U-controlul" se numește Chițimia Valentin și e elev la Școala nr. 6. Este unul din cei mai vechi constructori ai cercului. El și Daisa Ion, clasa a VIII-a, Școala nr. 4. Se pregătesc să-și încerce modelele pe care le-au construit în acest an.

Am ieșit cu toții în curte pentru încercarea în zbor a celor două modele. Chițimia întinse cablurile de pilotare iar instructorul se pregăti să pornească motorașul. Toți făcură cerc în jurul lor. Un zbîrnîit ascuțit acoperi vocile și în clipa următoare, aeromodelul țîșni de pe pistă în aer, ca un șoim. Atunci se auziră două țipete răgușite de pasăre și, de pe bradul de lîngă poartă, cei doi vulturi zburară speriați spre tufișul din fundul curții.

— Vulturii! Vulturii, strigă cineva. S-au speriat vulturii! și izbucniră toți în rîs.

— Ehei, răspunse Chițimia, pilotînd aeromodelul în viraje largi, dar cînd vom zbura noi pe avioane adevărate?!

VIOREL TONCEANU

O MELODIE

S-a înserat. Clopoțelul a anunțat sfîrșitul ultimei ore iar copiii s-au îndreptat spre casă. Becurile din fiecare clasă s-au stins rînd pe rînd. Doar o clasă, de la parter, a rămas luminată și de acolo, de după geamul îmbrăcat într-o dantelă de gheață, a pornit să răzbată pînă în stradă melodia unui cîntec. Deși e frig, trecătorii se opresc pentru o clipă să asculte glasurile melodioase ale copiilor.

— Se vede că iar se pregătesc pentru concursul artistic — își dă cu părerea cineva.

— Se poate, completează un altul. Am auzit că e cel mai bun cor de copii din Turda... Să pătrundem încet în sala în care se fac repetițiile.

O sută douăzeci de priviri urmăresc atent miinile dirijorului — tovarășul profesor Kiraly Octavian Copiii sînt parcă vrăjiți de melodia vioaie a cîntecului „Zburați porumbei" de Dunaevski și fiecare corist se străduiește să-i dea o cît mai desăvîrșită interpretare.

Strădania orchestranților nu e nici ea mai prejos. Prin ei, orchestra formată din acordeoane, chitare, viori și baterie — face cîntecul parcă mai pătrunzător.

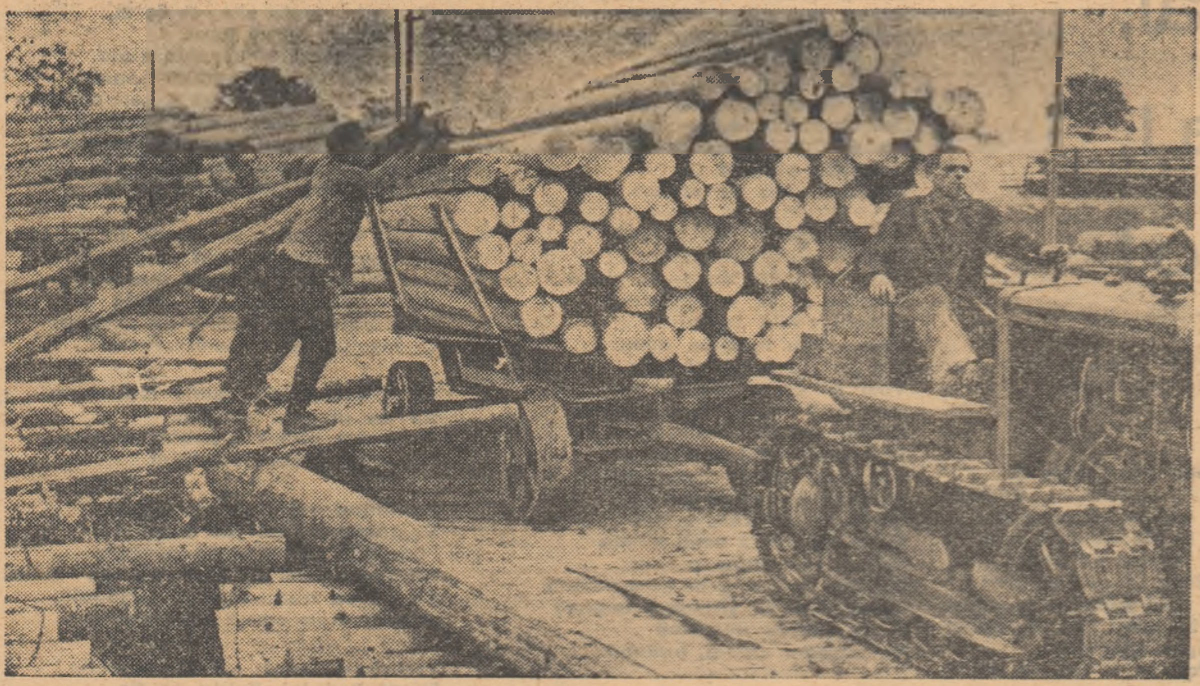
Pîrvu Valer, președintele unității, un băiat inimos, e prezent și aici. Nu are voce. In schimb, vrea nespus de mult să ajute corul. A cîntat în orchestră la chitară, la acordeon. Neavînd însă cine să bată la baterie, s-a oferit el. După aproape două săptămîni de repetiții a învățat să bată toba. Și o bate chiar foarte bine.

Nu cred să aibă acești copii vreo dorință mai mare ca aceea de a cuceri, cu corul lor, și în acest an locul I pe oraș și de a participa la faza regională. In unitatea de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 1 din Turda, prin tradiție, corul se prezintă la toate concursurile artistice. Nu fără succes: stau mărturie cele trei diplome primite în anii 1956, 1957 și 1958 cînd corul a cucerit primul loc pe oraș. Copiii știu că toate acestea se datoresc de-o potrivă strădaniei lor precum și grijii cu care tovarășul profesor, care ține mult la prestigiul unității lor, se ocupă de pregătirea lor.

RADU POPA

Pe Dorna în sus...

Drumul suie printre coloanele verzi ale molizilor, încremeniţi parcă într-o aşteptare solemnă. S-ar părea că nimic nu tulbură liniştea pădurilor. Deodată, pe gura văii ce se deschide între uşorii trunchilor drepţi ca lumînarea, răsare o autoremorcă greoaie, încărcată cu buşteni. Trece duduind pe lîngă sania în care ne aflăm, spulberînd în urmă scîntei albe de zăpadă. Goneşte către Vatra Dornei.

— Cu cîţiva ani în urmă, doar cu calul puteai pătrunde pe gura aceasta de pădure, spune Petru Furnică, şeful sectorului Coşna. Acum s-a făcut drum de piatră. Il lungim pînă sus, în creştetul pădurii. Valorificăm acum orice bucată de lemn. Scurtăturile rămîneau înainte aici, în pădure. N-aveam cum le lega în plute. Acum, şi coaja molidului are preţ. Sute de mii de kilograme trimitem la fabricile de tanante, la Vişeu, la Cluj. Asta înseamnă sute de mii de lei..

Auzind cele spuse de Petru Furnică, ne-am amintit de o discuţie avută cu cîteva ceasuri în urmă, la I.F.E.T.-Vatra Dornei.

— Anul acesta, ne spunea însufleţit inginerul silvic Petre Lişcu, ne-am propus să realizăm o economie de 1.100.000 lei. Avem un ajutor preţios: reţeaua de drumuri auto, care se extinde în toate pădurile Dornei. Nu vom lăsa nici o bucată de lemn să putrezească.

Apa Dornei, ce ne însoţea pe lîngă drum, chicotind, s-a furişat undeva sub gheaţă. Sania lunecă cu repeziciune, de parcă n-ar fi arhiîncărcată: se mai află cu noi un tăietor de la parchetul de pe Valea Teşnei, maistrul forestier Candrea Iosif de la gura de exploatare către care ne îndreptăm şi... şugubăţul pădurar Volosciuc Ion, care stă cu puşca pe braţe şi ascultă zîmbind clinchetele dulci, împrăştiate de cele două şiraguri de zurgălăi, ce joacă ritmic pe coamele cailor.

Ascunzătoarea de sub zăpadă

Ce-o fi acolo? Nu departe de drum suie din albul zăpezii un fir albastru de fum.

— Ascunzătoare de vînat lupi! explică Volosciuc. O căsuţă în pămînt. Avem în ea sobă şi pat. Sîntem patru pădurari prin părţile acestea. Cu rîndul stăm la pîndă.

— Grozav mai era şi lupul pe care l ai doborît dumneata! Ţi-a dat de furcă sălbăticiunea, aşa-i? i se adresează lui Volosciuc, unul dintre oamenii din sanie.

— O noapte întreagă am pierdut cu el. Era lună ca ziua. Mă usturau ochii tot holbîndu mă afară, cînd, văd sărind un cerb. S-a îngrămădit lîngă nişte stive de lemne, să se apere — era atacat de lupi! Lighioanele — ca hoţii: se învîrteau unul după altul în jurul cerbului şi tot strîngeau cercul. Cînd mi-a venit la îndemînă, pac! l-am dat pe unul peste cap...

★

Pe Todaşcă Victor, încercat muncitor forestier şi iscusit plutaş, l-am găsit la cabană, nu departe de parchetul 50, unde lucrează el şi ortacii lui.

Cabana are două dormitoare mari. Pe paturi, cearceafurile sclipesc ca zăpada.

— Avem hrană bună, dormim în curăţenie. Amarnic era cînd stăpîneau pădurile al-de Mayer şi Pilimonte. Ridicam cîte o colibă din lemn. Rotundă, un fel de circ. Sus, cerul gol. La mijloc, pe pămînt, făceam foc. Pînă să iasă pe gaura de sus, fumul ne chiora. Dormeam pe vreascuri de molid, cu toporul sub cap.

Ne apropiem de parchetul 50. Zăpada spulberată pe scoarţa trunchilor, în lumină, scînteiază orbitor. Se aud lovituri sonore de topor.

— Auziţi cum sună! ne face atenţi Petru Furnică. Asta-i lemn de rezonanţă, de vioară. Nu-i uşor de aflat: te uiţi la el, îl vezi înălţîndu-se drept, cu vîrful în văzduh. Nu poţi fi însă sigur că-i lemn de rezonanţă pînă nu l-ai lovit cu muchea toporului şi nu i ai ascultat sunetul. Ca clopotul sună. Din parchetul ăsta s-au expediat aproape 200 m.c. lemn de rezonanţă.

Doborîţi cu meşteşug de tăietori harnici ca Cimpoieşu Florin, Lupuleasa Gheorghe, Ştefan Nedelea şi ceilalţi din brigada lui Todaşcă, molizii sînt împinşi pe jgheaburi de lemn. Lunecînd fulgerător, buştenii se rînduiesc singuri lîngă marginea drumului. De aci, sînt tîrîţi cu atelajele de boi şi cai pînă jos, la o rampă, de unde sînt ridicaţi în autoremorci şi iau drumul fabricii de cherestea din Vatra Dornei.

AL. DINU IFRIM

Interviu cu un inovator — Modestie

Desigur că mulţi dintre voi ar vrea să cunoască pe muncitorii uzinelor „Semănătoarea" din Bucureşti, care prin hărnicia şi priceperea lor, trimit ogoarelor patriei mii şi mii de maşini agricole.

Dar să-i cunoşti pe toţi, e greu. De aceea ne-am oprit asupra unuia singur: modelierul inovator Dincă Nicolae.

Cum era şi firesc, l am rugat să ne povestească despre inovaţiile sale. Intîi a căutat să ocolească răspunsul. Ne-a spus despre faptul că tinerii din colectivul său de muncă îşi depăşesc sarcinile de plan cu 15-25%, că au devenit mai disciplinaţi, că urmează cursurile de minim tehnic...

— Foarte bine. Dar vă rugăm să ne vorbiţi despre ceea ce aţi realizat personal. Sîntem informaţi că aplicarea inovaţiilor Dvs. au adus economii însemnate uzinei.

— Dacă ţineţi neapărat, vă spun. Era prin 1953. Uzina noastră avea deja stabilit profilul: producţia de maşini agricole. In secţia unde muncesc observasem că majoritatea pieselor ce se turnau în pămînt erau rebutate. M-am gîndit puţin şi... inovaţia a fost gata.

„M-am gîndit puţin şi..." Dar tovarăşul Dincă se fereşte să vorbească de nopţile albe, nopţi de muncă intensă, făcînd calcule amănunţite, pe care le relua de la capăt de zeci de ori. Nu vrea să vorbească despre neîncrederea unor muncitori, care atunci cînd le demonstra că se poate face totuşi, ceva, clătinau din cap. Dar comunistul, muncitorul înaintat, n-a dat înapoi. Intr-o zi s-a prezentat la cabinetul tehnic cu schiţe şi calcule ca tovarăşii de aici să-i spună dacă este bun ceea ce a făcut el, sau nu.

Rezultatul: turnarea în pămînt a pieselor a fost înlocuită cu aceea în forme metalice, (cochilii) inovaţie, care mai apoi a fost aplicată în toată ţara.

— Din 1953 şi pînă în prezent, ce alte inovaţii aţi mai realizat?

— Eu?

— Da, dumneavoastră.

— Păi... au mai fost cîteva. Poate însă că cea mai importantă este ultima, care abia s-a aplicat în uzina noastră.

— In ce constă?

— Pînă nu de mult, unele piese ale combinei C-1 se forjau şi astfel se pierdea mult metal. Prin turnarea lor în miezuri se obţine o sporire a producţiei...

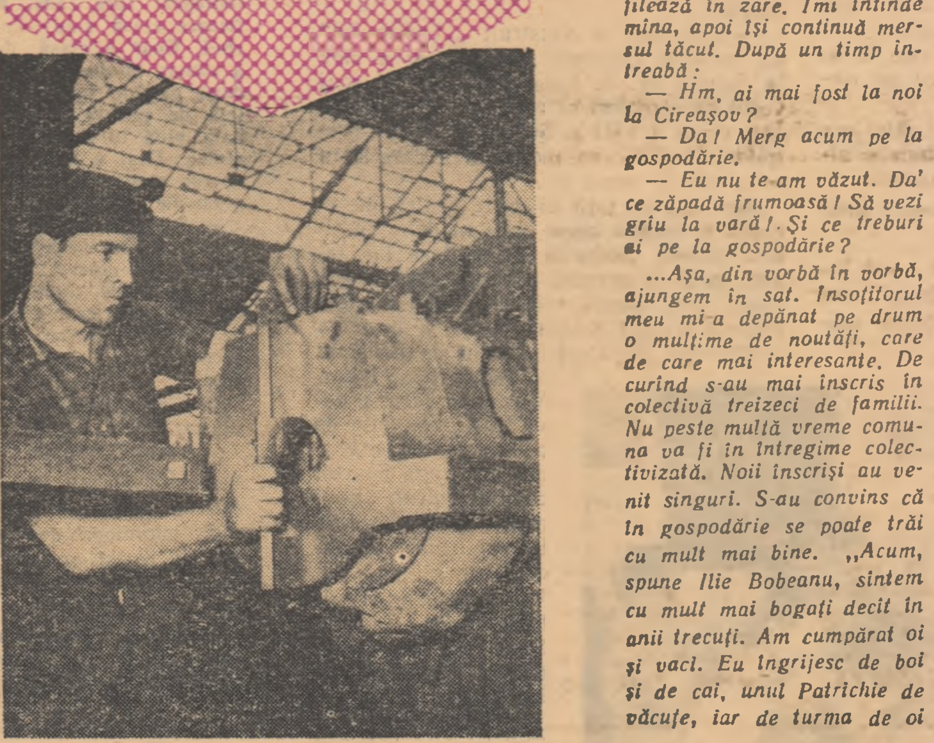
— O sporire de sută la sută. Şi o economie de peste 30.000 kg laminate, intervine tovarăşul Varbiu Nicolae, secretarul organizaţiei de partid pe secţie.

Şi tot de la tovarăşul Varbiu a trebuit să aflăm, mai tîrziu, despre alte inovaţii ale modelierului Dincă Nicolae, despre întreaga şi rodnica lui muncă, despre faptul că a fost decorat cu „Medalia Muncii".

De ce nu ne-a spus însuşi tovarăşul Dincă toate acestea? Fiindcă unui comunist nu-i place să vorbească prea mult despre sine. Fiindcă faptele mari merg mînă în mînă cu modestia.

P. MUNTEANU

Arborele cotit al motorului S—50 e o piesă voluminoasă, dar şi aici trebuie precizie! In fotografie: *strungarul Fleagă Petre, de la uzina „Timpuri Noi" din Capitală, verifică exactitatea dimensiunilor.*

Gospodarii din Cireaşov

Ilie Bobeanu e un om mărunţel, cu o vorbă cam repezită şi cu nişte ochi care te cercetează atent. Mergem, întîmplător alături, pe cîmpul alb, spre satul ce se profilează în zare. Imi întinde mîna, apoi îşi continuă mersul tăcut. După un timp întreabă:

— Hm, ai mai fost la noi la Cireaşov?

— Da! Merg acum pe la gospodărie.

— Eu nu te-am văzut. Da' ce zăpadă frumoasă! Să vezi grîu la vară! Şi ce treburi ai pe la gospodărie?

...Aşa, din vorbă în vorbă, ajungem în sat. Insoţitorul meu mi-a depănat pe drum o mulţime de noutăţi, care de care mai interesante. De curînd s-au mai înscris în colectivă treizeci de familii. Nu peste multă vreme comuna va fi în întregime colectivizată. Noii înscrişi au venit singuri. S-au convins că în gospodărie se poate trăi cu mult mai bine. „Acum, spune Ilie Bobeanu, sîntem cu mult mai bogaţi decît în anii trecuţi. Am cumpărat oi şi vaci. Eu îngrijesc de boi şi de cai, unul Patrichie de văcuţe, iar de turma de oi au grijă Ghiţă Teodorescu şi Gheorghe Dincă".

Copiii, continuă el, s-au întrecut în a găsi animalelor nume potrivite şi frumoase, luate mai toate din poveşti. Unuia dintre cai i-au zis „Zmeul", altuia „Leul" din cauza coamei bogate, iar altuia „Harap Alb"... Vacile au şi ele nume. Tot copiii le-au găsit. Uneia îi zic „Morăriţa", alteia „Fata moşului" (pentru că o cumpărase un colectivist mai vîrstnic) şi aşa mai departe. Nici boulenii n-au rămas fără nume. Pe unul mai furios l-au numit „Tamerlan".

— Numai oile, sărmanele n-au încă nume, glumeşte tovarăşul Bobeanu. Le-am cumpărat abia de puţină vreme.

Colectiviştii au contractat laptele la O.C.L. Slatina, dar nu toată cantitatea, ci numai prisosul. Căruţele gospodăriei bat în fiecare zi drumul la oraş, cu bidoanele de lapte. Vitele aduc bani mulţi colectiviştilor, din care au de gînd să cumpere în acest an alte oi şi vaci. Şi o dată cu noii „Tamerlani" sau „Harapi albi", bogăţia colectivei va spori...

N. UNGUREANU

reportaj · ŞTIRI · informaţii · NOUTĂŢI · TEHNICE · reportaj

23 FEBRUARIE, ZIUA ARMATEI SOVIETICE ŞI A FLOTEI MARITIME MILITARE A U.R.S.S.

Libertate lui Manolis Glezos!

Manolis Glezos cu fiul său

Din depărtare, Atena, oraşul de la poalele Acropolelor, pare o mare înspumată, într-un joc de verde şi alb. Chiparoşi, măslini şi eucalipţi se întîlnesc la tot pasul.

Albul caselor, dintre care multe au terase înverzite în loc de acoperiş, apare sclipitor. Iar mai departe, în cartierele de periferie, pe colinele accidentate se înşiră mii de căsuţe.

Intr-una din aceste case mici, înconjurată de un zid spoit cu var, cu fîntînă în mijlocul curţii, se juca liniştit şi micul Nikos, un băieţel care n-a împlinit încă patru ani. Dar deodată, curtea a fost invadată de poliţişti. N-a mai avut timp să-şi dea seama că tatăl său l-a îmbrăţişat. Poliţiştii se arătau grăbiţi. In acea seară de 5 decembrie 1958, eroul poporului grec, Manolis Glezos, a fost arestat.

Timp de 25 de zile, Manolis Glezos a fost ţinut în strictă izolare, iar după aceea transferat în secret la temniţa din insula Creta, una din cele mai sinistre închisori din Grecia. Dar cu ce s-a făcut vinovat Manolis Glezos? A fost arestat în baza unei legi de pe vremea dictaturii fasciste, care a funcţionat în timpul războiului civil, avînd ca scop reprimirea luptătorilor pentru eliberarea Greciei de sub fascism.

Glezos este eroul naţional care a smuls drapelul fascist de pe Acropole, dînd astfel semnalul mişcării de rezistenţă împotriva ocupanţilor nazişti. Pentru aceasta el a fost atunci condamnat la moarte. Mai tîrziu, tot pentru convingerile sale democratice, a fost condamnat la moarte pentru a doua oară, de către reacţiunea greacă. Salvat de la moarte de protestele opiniei publice, Manolis Glezos a mai fost arestat de atunci de opt ori. Aşa ştiu cercurile conducătoare din Grecia să răsplătească pe luptătorii pentru libertate şi pace...

Prin arestarea lui Manolis Glezos, guvernul grec vrea să înfrîngă opoziţia democraţilor greci. Protestul maselor populare însă se ridică puternic atît în Grecia, cît şi în alte ţări, căci în rîndurile oamenilor cinstiţi, Manolis Glezos se bucură de o dreaptă preţuire.

F. BALAN

De straja păcii

Cartea de aur a istoriei armatei sovietice, care începe la 23 februarie 1918, ne vorbeşte de fapte nepieritoare de eroism. Ostaşii şi ofiţerii sovietici au luptat cu vitejie pe cîmpurile de luptă, acoperindu-se de glorie, în anii grei ai războiului civil, în anii Marelui Război de Apărare a Patriei. Eroismul lui Alexandru Matrosov, al Zoiei Kosmodemianscaia şi a altor fii şi fiice ale poporului sovietic, stau pildă generaţiilor viitoare. Vrăjmaşul a fost înfrînt. La 9 mai 1945, soldaţii Egorov şi Kantaria au înălţat steagul victoriei pe Reichstagul hitlerist.

O dată amuţit bubuitul tunurilor, părea să înceapă o eră de pace. Puterile imperialiste însă, în frunte cu S.U.A., au promovat o politică agresivă, dezlănţuind aşa-zisul „război rece". Trimbiţele războinice, aţîţate de imperialişti au început să sune din nou, în Germania Occidentală. Deşi Uniunea Sovietică a luptat şi luptă necurmat pentru realizarea unor acorduri cu privire la dezarmare şi interzicerea armelor nucleare, imperialiştii americani continuă să instaleze, în diverse puncte pe glob, rampe de lansare a rachetelor, ameninţînd cu războiul atomic. Forţele armate sovietice însă, dispun de armamentul cel mai modern şi sînt capabile să zdrobească orice agresor care ar atenta la munca paşnică a poporului sovietic.

Marea armată sovietică, faţă de care poporul nostru nutreşte sentimente de caldă recunoştinţă, stă neclintit de strajă socialismului, păcii şi securităţii popoarelor.

Impotriva jugului colonialist

„Orice s-ar face, morţii din Congo s-au înscris pe veci în istoria Africii", — spunea de curind Seku Ture, preşedintele Republicii Guineea.

Guineea e o ţară africană, eliberată anul trecut de sub jugul colonialist. Uriaşul pămînt congolez e însă cotropit de soldaţii belgieni... Şi acolo în Congo, trupele colonialiste, căutînd să înăbuşe mişcarea de eliberare a poporului, au făptuit mîrşăvii fără seamăn, întemniţînd 1.500 de negri şi ucigînd alţi 250. Cuvintele lui Seku Ture, care înfierează această crimă, cuprind însă în ele protestul împotriva a şi mai multe fărădelegi, împotriva întregului lanţ de silnicii săvîrşite de colonialişti în Africa şi Asia...

De-a lungul veacurilor, asupritorii nesăţioşi ai celor două continente n-au cruţat nici un mijloc pentru a-şi satisface lăcomia. Spre a putea jefui în voie aurul, bumbacul, cafeaua, ceaiul, toate bogăţiile ţărilor subjugate, au omorît mii de oameni, iar pe alţii i-au vîndut ca sclavi, înăbuşind cu forţa orice împotrivire.

Iată însă că, după cel de al doilea război mondial, lupta de eliberare a popoarelor coloniale a căpătat un avînt nou, uriaş, de nestăvilit. In afară de popoarele marei Chine, ale Coreei de Sud şi Vietnamului, care şi-au luat soarta în propriile mîini, instaurînd puterea populară, şi-au mai dobîndit independenţa popoarele Indiei, Indoneziei, Egiptului, Siriei şi altor ţări afro-asiatice. Dacă în 1945 ţările eliberate de sub jugul colonialist numărau 45 de milioane de oameni, azi ele cuprind aproape un miliard şi jumătate.

Toate acestea au fost lovituri de moarte pentru colonialişti. Acolo însă unde puterea lor mai dăinuie, ei se dedau la cele mai cumplite ticăloşii, pentru a stăpîni prin forţă şi teroare pămîntul care azi le frige tălpile. Dar timpurile sclaviei au apus pentru totdeauna. Popoarele care mai gem încă sub robia colonialistă luptă din răsputeri pentru a-şi dobîndi libertatea. Ele au în faţă pilda celorlalte popoare care şi-au sfărîmat jugul, iar lupta lor se bucură de simpatia şi sprijinul tuturor oamenilor cinstiţi de pe glob. Conferinţa tineretului din ţările afro-asiatice, care a avut loc la Cairo între 2—8 februarie, a dovedit din plin cît de puternică şi arzătoare e această luptă". Afară cu colonialiştii din Africa!" strigau participanţii la conferinţă, înfierînd nelegiuirile din Congo, războiul criminal din Algeria, teroarea colonialistă din Maroc...

Şi lupta aceasta pentru împlinirea dreptei năzuinţe a popoarelor coloniale, va izbîndi. Popoarele lumii sărbătoresc acum, la 21 februarie, „Ziua internaţională de luptă împotriva regimului colonial". E o zi care simbolizează înmănuncherea tuturor forţelor iubitoare de pace şi progres din lumea întreagă, în lupta pentru o cauză nobilă: cauza libertăţii.

VASILE MANUCEANU

LAGĂRUL MORŢII

In patrat de 120 de [...]tare, împrejmuit cu [...]nă ghimpată şi cu [...]uri înalte de trei me[...]: lagărul morţii, de la [...] Loi... Numele acesta [...]orător s-a săpat ca o [...]ete de sînge pe fruntea [...] Ngo Din Diem, călăul [...]tnamului de Sud. Ngo [...] Diem şi slugoii lui, [...]e stăpînesc această [...], au înrobit-o imperialiştilor străini, supu[...]d poporul unei asu[...]ri şi exploatări crîn[...]e. Dar populaţia Viet[...]nului de Sud nu-l vrea [...] Ngo Din Diem, nu [...]a să îndure robia şi [...]ul. Şi pentru a curma [...]astă împotrivire, călăul Ngo Din se foloseşte de un mijloc moştenit de la „dascălul" său, călăul Hitler: lagărele de concentrare. Făţarnic, Ngo Din Diem le numeşte „centre de reeducare politică". Adică, prin torturi şi foame, patrioţii trebuie convinşi să renunţe la năzuinţele şi cauza lor dreaptă...

Un asemenea lagăr e şi cel de la Fu Loi. Intre ziduri şi sîrmă ghimpată, schingiuiţi şi flămînzi, vieţuiau acolo, pînă nu de mult, şase mii de prizonieri. Vieţuiau... Fiindcă, înfuriaţi de faptul că patrioţii nu pot fi convinşi să-şi trădeze cauza, călăii au născocit o crimă îngrozitoare: la 1 decembrie, locotenentul Ho Van Tan a primit ordin să toarne otravă în mîncarea deţinuţilor. Netulburat, acesta a executat ordinul. Şi într-o singură noapte, o mie de oameni au murit în chinuri cumplite, iar alţi patru mii s-au îmbolnăvit grav. Cei rămaşi în viaţă au înţeles ticăloşia. Protestele lor pline de ură se împleteau cu strigătele de ajutor ale muribunzilor. Atunci, Ho Van Tan a ordonat soldaţilor săi să deschidă focul asupra bolnavilor. Apoi, pentru a şterge orice urmă, criminalii au stropit lagărul cu benzină şi i-au dat foc...

Vestea despre odioasa crimă s-a răspîndit cu iuţeala fulgerului, stîrnind mînia şi indignarea tuturor oamenilor cinstiţi. Alături de toate forţele iubitoare de pace şi progres din lumea întreagă, poporul nostru îşi ridică cu tărie glasul în apărarea vieţii şi libertăţii patrioţilor vietnamezi. Fărădelegi ca aceea de la Fu Loi nu trebuie să se mai repete! Ucigaşii să-şi primească pedeapsa!

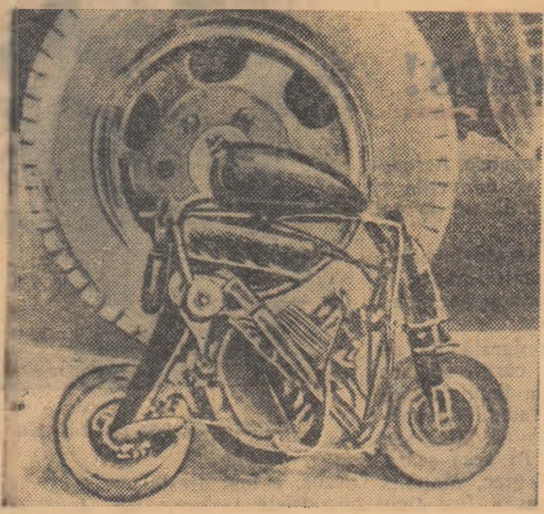
VAL. MAGURA

Asemenea tinerei din fotografie, mii de patrioţi algerieni luptă cu înflăcărare pentru eliberarea ţării lor de sub jugul colonialist.

reportaj · ştiri · informaţii · noutăţi · tehnice · reportaj

Vă prezentăm MOTORETA „DE BUZUNAR“

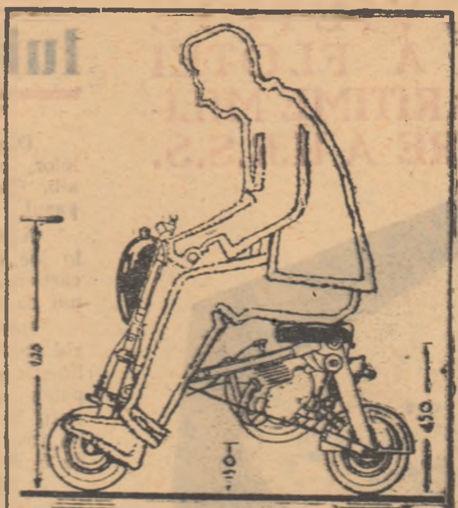
Uşoară, plăcută, motoreta aceasta ar putea fi luată în mînă şi dusă peste un rîu, strînsă şi păstrată acasă ca o mică valiză, iar la teatru ar putea fi predată la garderobă împreună cu paltonul. Ea a fost realizată de inginerul sovietic Alexandr Kalinovici Serdiuc, Laureat al Premiului Stalin. Construcţia acestei motorete, care cîntăreşte aproape 20 de kilograme şi dezvoltă o viteză de 30 km. pe oră, prezintă soluţii tehnice foarte originale. Rezolvarea problemei de construcţie a acestei motorete este destul de neobişnuită. Este un fel de motocicletă în miniatură, cu cadru pliant. Unele din piese sînt de bicicletă, iar cea mai mare parte din piesele motoretei sînt făcute din tablă de oţel. Ele pot fi lucrate în orice atelier.

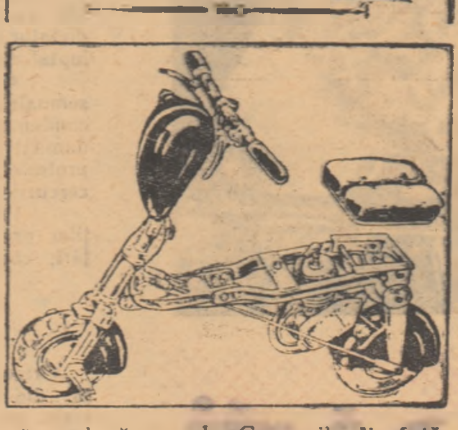
Motoreta este compusă din trei părţi principale şi anume: grupul din faţă, grupul din spate şi un cadru cu articulaţii care le uneşte. Grupul din faţă e alcătuit din roată, furca cu suporturi pentru picioarele celui care conduce motoreta, frîna, suportul pivotant şi ghidonul pe care este fixat rezervorul pentru combustibil.

Furca din faţă a fost luată de la bicicleta „Orleonc“. A trebuit să fie puţin scurtată şi să se fixeze pe ea vîrfuri noi. Frîna a fost luată tot de la o bicicletă, iar suportul pivotant a fost făcut dintr-o bucată de tub de care a fost sudată o placă cu două deschizături pentru buloane. Ghidonul a fost construit din tuburile de ghidon de bicicletă. Pe mînerul lui din stînga a fost fixată o pîrghie de ambreiaj iar pe cel din dreapta manşa cu rotire pentru comanda acceleraţiei şi pîrghia de comandă a debraierii.

Grupul din spate, ca şi cadrul cu articulaţii, este făcut din tablă de oţel de 2 mm. Perna este făcută din tablă de aluminiu cu grosimea de 2 mm., peste care s-a pus un burete de cauciuc, acoperit cu dermatin

Pe motoretă este fixat un motor de bicicletă („D-4“). Puterea lui este egală cu circa 1 C.P. Motorul se fixea-

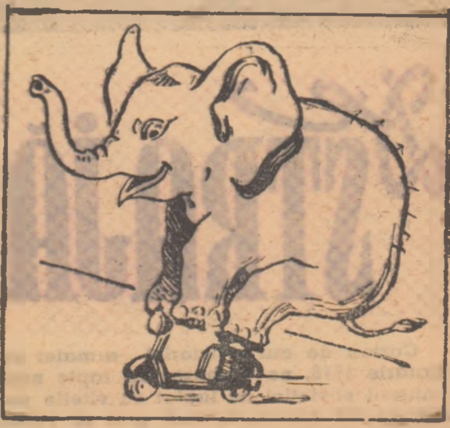
ză pe două console. Grupurile din faţă şi din spate sînt legate prin două tije cu un diametru de 4 mm. Cadrul este uşor şi rezistent, făcut nu din tuburi, ci din tablă (o foaie metalică de grosime uniformă, obţinută prin laminarea la cald sau la rece). Afară de tablă de oţel, se mai poate folosi şi tabla de cupru, de alamă, de aluminiu, de plumb etc. Cele trei grupuri ale motoretei sînt legate între ele prin nişte articulaţii (legătura între două corpuri solide, care permite mişcarea relativă a acestora în jurul uneia sau a două axe), care permit o mişcare limitată a grupurilor.

Dat fiind că motoreta-pitic serveşte ca mijloc de locomoţie pe drumuri tari şi netede, dimensiunea roţilor cu pneuri este mică: 216x50 mm. Pneurile, (ansamblul format din anvelopa şi camera de aer a roţii) pot fi din cele pentru trotinete sau biciclete de copil sau pot fi făcute uşor din anvelopă de bicicletă.

Pentru a plia motoreta-pitic, este necesar mai întîi să slăbim cablurile, să lăsăm în jos reazimele mobile şi să tragem în sus cămaşa de încheietură a carterului ghidonului. (Carter — înveliş metalic care îmbracă anumite părţi în mişcare a maşinei, pentru a le proteja). Apoi, părţile din cadru şi ghidonul se strîng ca o armonică. Pliată, motoreta are o înălţime de 54 cm., lungimea de 64 cm., iar lăţimea de 20 cm.

La construirea acestei motorete-pitic s-a cheltuit suma de 850 de ruble, din care 550 ruble a costat motorul.

„Motoreta de buzunar“ poate fi construită de orice amator care-şi doreşte un mijloc de locomoţie atît de atrăgător. Şi cum acesta era un lucru mult aşteptat de către tineret, noua realizare sovietică în domeniul construcţiei de micro-maşini vine să-i îndeplinească cu succes dorinţa.

Colţul micului chimist

Nasturi, jocuri de şah, rame de fotografii, casete din... lapte

Oricît s-ar părea de ciudat, obiecte ca acelea de mai sus şi încă multe altele se pot lucra din... lapte. Sau mai precis, din cazeina care se scoate din lapte. Din acesta trebuie să obţinem mai întîi brînză proaspătă, care se poate prepara prin: autofermentaţie, fermentaţie lactică acidă, sau prin tratare cu acizi. Prepararea în casă este de obicei cea prin autofermentare, procedeu pe care mulţi dintre voi îl cunoaşteţi: Se pune laptele într-o oală de pămînt şi se lasă 16—20 de ore la temperatura camerei. Prin acţiunea bacteriilor lactice, care transformă lactoza în acid lactic, laptele se înăcreşte (adică se covăseşte) şi se alege cazeina, care are un aspect granulos. Acest lapte închegat se încălzeşte treptat pînă la 65°, mestecîndu-l mereu, se limpezeşte şi se pune la scurs într-un săculeţ de pînză rară. După ce s-a scurs bine apa (zerul) în săculeţ, a rămas numai brînza.

Din aceasta se poate obţine mai departe praful de cazeină şi iată cum: o treceţi prin sită ca să obţineţi bucăţi cît mai mici. Le întindeţi apoi pe o scîndură, le acoperiţi cu tifon sau o sită metalică şi le puneţi la uscat în cuptor, la o temperatură de 40°—50° (sau vara la soare). Obţineţi astfel praful de cazeină. Acesta trebuie transformat apoi în aşa numitul clei de cazeină, în felul următor: se pune într-un vas praful de cazeină peste care se toarnă apă caldă pînă o acoperă şi se lasă cam 2 ore, ca să se îngroaşe. Se adaugă apoi o soluţie de amoniac, uşor încălzită şi se amestecă pînă se dizolvă toată cazeina. Pentru 500 gr praf de cazeină se adaugă 5 cm^3 amoniac şi 3 litri de apă sau 75—100 gr borax şi 3 litri de apă. Dacă nu aveţi nici amoniac nici borax, folosiţi 250 gr clorat de amoniu şi 2,5 litri de apă.

Cu acest clei de cazeină pregătim o masă plastică, adăugînd în el praf de cretă fină şi cernută, pe care o putem lăsa albă sau colora diferit cu o culoare de anilină. Amestecăm bine compoziţia ca să nu rămînă cocoloaşe şi o îngroşăm pînă obţinem o pastă potrivită.

Această pastă se poate uşor întinde în plăci de diferite grosimi, lăţimi şi lungimi, pusă în diferite forme sau modele, lăsînd-o apoi să se usuce în cuptor la o temperatură de 40—50°.

După uscare acest material poate fi uşor prelucrat, tăiat, pilit, strunjit, sculptat, lustruit. Din el se pot face obiecte foarte atrăgătoare: piese de şah, rame de fotografii sau pentru oglinzi de mînă, casete, nasturi, jucării. Foile obţinute se lucrează asemenea traforajului.

Ştiaţi că... Ştiaţi că... Ştiaţi că...

...regiunea cu cea mai mare variaţie de temperatură este Oimiakan (Siberia)? Iarna temperatura coboară pînă la minus 71 de grade C, iar vara se urcă la plus 31 de grade C. Diferenţa: 102 grade.

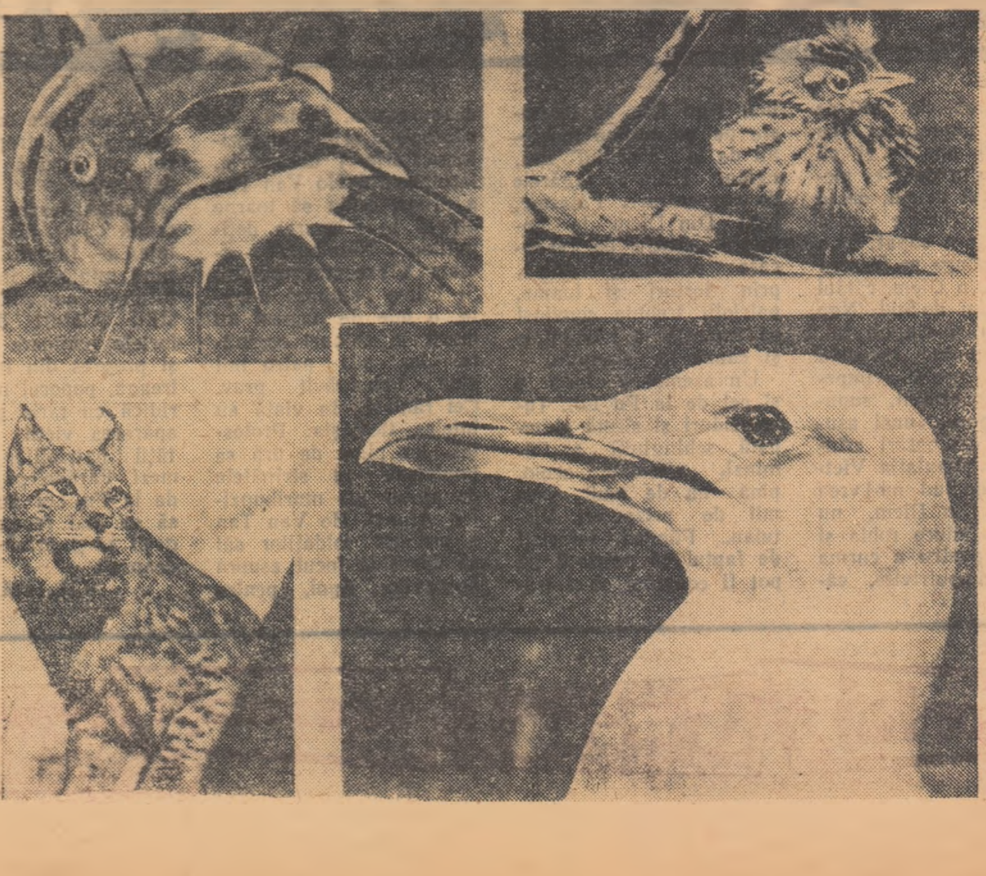
...un nor de greutate mijlocie cîntăreşte aproape 500.000 de tone?

...raţele şi gîştele zboară cu o viteză de pînă la 100 km pe oră, iar porumbeii poştaşi — pînă la 120 km. pe oră? Pescăruşii şi lăstunii dezvoltă o viteză de 225 km pe oră, iar şoimul, cînd îşi atacă victima, poate să se ia la întrecere cu avionul, atingînd o viteză de 360 km pe oră.

...biblioteca de stat a U.R.S.S. „Lenin“ primeşte zilnic peste 2000 de cărţi şi reviste şi 4000 de numere de ziare?

...o broască ţestoasă poate cîntări 1000 kg? O asemenea broască a fost prinsă pe coastele statului brazilian Espirito. Ea avea 500 de ouă.

LE RECUNOAŞTEŢI?

Prieteni adevărați

Și de data aceasta Marin Stroe din clasa a VII-a A a Școlii nr. 8 din Buzău fugise de la ultima oră. Colegii lui îi observaseră prea tîrziu lipsa și erau necăjiți.

— Unde s-o fi ducînd? se întrebau ei.

— Nici măcar mie nu-mi spune. De cînd a luat nota aceea proastă la matematică și ne-am certat, nici nu se uită la mine, — zise cu ciudă Teodor Buricea, bun prieten, pînă nu de mult, cu Marin.

— Ce facem cu el? se întrebă Doina.

— Fie ce-o fi, am să-l urmăresc, spuse hotărît Teodor.

★

Marin scăpase ușor și de data aceasta. Noroc cu timbrul acela la care se uitau toți din clasă! Pe el nici nu l-au observat cînd și-a luat servieta și-a zbughit-o afară. După colțul școlii, îl aștepta Ion Cismaru dintr-a VI-a, noul lui prieten. Rămăsese el repetent de două ori, dar era „băiat bun" și se înțelegeau de minune.

— Ce facem azi, Ionele? îl întrebă Marin.

— Mergem la cinema, că de minge e frig. Ai adus destui bani?

— Da, avem și de cofetărie — zise mulțumit Marin.

— E bine, atunci o să petrecem.

★

Teodor se întorcea gînditor spre școală. Pierduse vremea dar aflase ce-i cu Marin. De aceea se arătase atît de rece în ultima vreme... Și încă cu cine s-a împrietenit! „Notele proaste curg în catalog și la purtare are 6. Trebuie făcut ceva — își zise Teodor. Să vorbesc și cu ceilalți."

★

In zilele următoare, lui Marin i-a fost cu neputință să plece de la ultima oră. Tocmai cînd se credea neobservat și voia s-o șteargă, cîte unul se găsea să-l întrebe cine știe ce și să-l țină toată recreația. După ore Nicu, Monica și Ilie îl luau cu ei și plecau împreună de la școală. După colț, Ionel, păgubit de un „prieten" care-i plătea cinematograful și prăjiturile se uita încîudat dar nu îndrăznea să se alăture grupului... Și apoi nici nu avea el ce să discute cu „ăia". Dimineața cînd se ducea, ca de obicei, la Marin să-l ia la joacă, îl găsea cu colegii lui făcîndu-și lecțiile. Și astfel, încetul cu încetul, Marin începu să uite de Ion. Iar cînd își aducea cîteodată aminte de el i se părea străin, depărtat. Asta fiindcă prietenii lui adevărați îi arătau căldură și dragoste.

— E un prost și ăsta — își zise într-o zi Ion, după ce așteptă zadarnic să-l prindă pe Marin singur, și lăsă baltă „prietenia" lui cu Marin. Înțelesese și el că „a-nțărcat Bălaia", cum spune o vorbă din popor. Notele bune au început din nou să ocupe căsuțele catalogului din dreptul lui Marin. Teodor și Marin sînt din nou buni prieteni, dar Teodor nu i-a spus niciodată că detașamentul l-a ajutat să redobîndească un prieten și să scape de năravuri rele... Așa, pe tăcute.

E. CIRMACIU

Surpriza

(Urmare din pag. I-a)

mi note proaste sau vor fi indisciplinați, nu vor mai putea lua parte la pregătiri! Și, bineînțeles, nu era nimeni în clasa a șaptea căruia să-i fie indiferent dacă avea să participe sau nu la tradiționala festivitate!

★

Și iată că a sosit și ziua mult așteptată. După ce a expus pe scurt situația tuturor claselor, tovarășul director a stăruit în chip deosebit asupra clasei a șaptea care nu avea nici un corigent, nici un repetent. Aplauzele sălii pline peste poate au făcut ca obrajii băieților dintr-a șaptea să prindă culoarea sfeclei...

— Sînt pur și simplu uimit! a încheiat directorul. Băieți căzuți pe primul trimestru la cîte 3—4 materii au obținut, în ultimul trimestru și la examene, note de 7, 8 și 9 tocmai la aceste materii!

Apoi, a urmat programul artistic. Recitări, dansuri, sceneta „Nasturii" de Lev Kassil un număr de gimnastică ritmică, cîntece etc.

Ți-era mai mare dragul să-i vezi pe scenă, frumoși și-n largul lor, chiar pe băieții care, în primul trimestru, căzuseră la 3—4 materii.

Și, în timp ce sala aplauda din răsputeri — atît jocul de scenă cît și notele clasei a șaptea — undeva, în culise, Sandu își ștergea, pentru nu știu a cîta oară în după amiaza aceea, ochelarii.

CONCURSUL pentru cea mai bună corespondență

ORĂȘELUL NATAL

Despre orășelul nostru, Tulcea, ați auzit desigur cu toții. Noi, localnicii îi cunoaștem cel mai bine farmecul. E așezat pe malul bătrînului fluviu Dunărea, căruia sălciile pletoase îi mîngiie apele cînd involburate, cînd liniștite. La noi în Tulcea, oamenii trăiesc bine. Inainte erau doar trei fabrici care aparțineau celor doi fabricanți ai orășelului, Prodanov și Avramide. Acum ele au trecut în mîinile poporului. Au fost renovate, mărite. Pe malul Dunării, unde înainte era numai moloz și noroi, azi regimul democrat popular înalță noi construcții: fabrica de conserve de legume „Dunărea", cea de conserve de pește, halele frigorifere. Stuful, cea mai mare bogăție a regiunii, va fi valorificată.

Orășelul nostru e frumos. Noi, pionierii, vom fi aceia care vom munci să-l facem și mai frumos.

ȘCHIOPEA DUMITRU
cl. a VII-a A
Școala de 7 ani nr. 1 Tulcea

SPORT

La săniuș

LA CLUJ

In fiecare unitate, faza orășenească a spartachiadei era așteptată cu multă nerăbdare, mai cu seamă de acei care cu cîteva zile în urmă deveniseră campioni ai unității.

Ultimele antrenamente s-au terminat, iar campionii și-au pregătit deja schiurile și săniuțele pentru concurs.

In fiecare unitate se punea acum aceiași întrebare — cine va cuceri oare titlu de campion orășenesc la schi?... dar la săniuțe?

Și iată că zilele s-au scurs. Intr-o duminică dimineață pe toate străzile Clujului puteai întîlni grupuri de pionieri, cu schiuri și săniuțe, ce se îndreptau spre pădurea Hoia — locul desfășurării concursului.

In afara celor aproape 100 de concurenți veniți să-și dispute întîietatea, de-a lungul pîrtiei se mai aflau și peste 200 de „susținători".

Rezultatele obținute la concurs i-au entuziasmat chiar și pe arbitri și cronometrori. Alexandru Popovici, din Someșeni, în proba de schi fond a parcurs cei 1000 m. în 3'40". A fost o adevărată surpriză pentru toți. Nimeni n-ar fi crezut că el, băiețelul pirpiriu, va ocupa locul I și încă cu o diferență de un minut și ceva față de ceilalți 14 concurenți.

In proba de săniuș, cel mai bun timp, la băieți, a fost obținut de Bakci Nicolae care a coborît pîrtia în 18" 6/10 iar la fete, de Baciu Matilda, care a reușit să realizeze timpul de 18" 7/10.

Pe unități, locul I a fost cucerit de unitatea de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 26 care, în cadrul concursului, a dobîndit 3 diplome.

Și acum, înainte de a încheia aș vrea să spun că cei care au organizat faza orășenească a spartachiadei merită toate laudele pentru strădaniile ce le-au depus în buna organizare a concursului.

ROMEO DAN

Demni de laudă!

Cînd vestea izbucnirii incendiului ajunse la urechile pionierilor de la Școala de 4 ani, aceștia n-au mai zăbovit. Intr-o clipă s-au împrăștiat pentru a chema mulțimea. Focul se întețea tot mai mult, amenințînd să cuprindă împrejurimile. Pionierul Păsola Ionuț, la răscrucea drumurilor, arăta calea cea mai scurtă spre casa cetățeanului Săvescu Corneliu unde izbucnise incendiul. Alături de cei mari alergau și pionieri, întrecîndu-se să care gălețile cu apă. Munca a fost istovitoare, dar pînă la urmă focul a fost domolit, iar apoi stins cu totul. Din pîrjol au fost salvate fînul, grajdul, șura și casa. Firește, au existat și pagube. Intîmplarea însă a arătat limpede că alături de oamenii din sat, pionierii au știut să lupte împotriva focului. Datorită istețimii și curajului lor, au fost felicitați de toată lumea. Școla se poate mîndri cu astfel de pionieri!

CICA VASILE
director Școala de 4 ani comuna Babșa-reg. Timișoara

Viorica nu mai lipsește!

Încă de la începutul anului, cei mai buni pionieri au întemeiat, cu ajutorul tovarășului profesor de sport, un cerc sportiv. Repetițiile aveau loc în fiecare marți, după ore. Cînd s-a răspîndit vestea că se va ține și un concurs, pregătirile s-au intensificat. Dar, cu toate acestea, o pionieră lipsea cu regularitate de la cerc: Tucan Viorica, din clasa a VI-a A. De cîte ori era întrebată de ce lipsește, ridica din umeri sau pretexta la repezeală că-i „ocupată cu învățătura". Atunci, colegele ei au luat hotărîrea să încerce un alt mijloc. Și anume, au rugat-o să vină o dată, numai o dată la cerc... Și Viorica, așa, într-o doară, a venit. A văzut repetițiile. A luat parte la ele. I-au plăcut. A încercat cîteva exerciții mai grele de gimnastică. A reușit. Din ziua aceea, Viorica n-a mai lipsit de la nici o oră de cerc! Iar atunci cînd s-a ținut concursul, și clasa a VI-a A a ocupat locul II, cine credeți că a realizat cel mai mare număr de puncte pentru această clasă? Insăși Tucan Viorica!

MIHAI ALINA
cl. a VI-a A Școala de 7 ani nr. 3 București

VASILE ROAIŢĂ A ÎNVINS

— Vasile, măi, Vasile!

— Ce-i?

— Vino-ncoa'... Ia spune-mi şi mie, cum e la liceu, ai? Ce învăţaţi acolo? Aveţi cărţi multe? Dar profesorii, cum se poartă?

Vasile Roaită îl privi vesel pe băiatul care-l strigase:

— Ce să-ţi spun? E bine la liceu... Profesorii mă dispreţuiesc, pentru ca-s fiu de muncitor, cărţi nu prea am, pentru că-mi lipsesc banii, colegii — copii de bogătaşi, mă înghiontesc cum le vine la socoteală, da-ncolo-i bine...

Celălalt îşi ţuguie buzele:

— A, păi atunci m-am lămurit. Bănuiam eu. Burjuii!...

Roaită clătină din cap, şi-o luminiţă ciudată îi sclipi în ochi:

— Dar să ştii că nu mă las! Cu dinţii o să trag de carte! Şi-o să învăţ! O să învăţ pînă cînd am să ajung să ştiu cum poate scăpa lumea de sărăcie — şi-o s-o scap! Să aibă toţi de mîncare! Să nu mai fie nimeni şomer. Să nu mai moară nimeni de tuberculoză! Ah, cum am să mai învăţ!

Băiatul, care-l asculta cu răsuflarea tăiată, se dădu c-un pas înapoi: niciodată nu-l mai văzuse pe Roaită atît de înflăcărat. Nu reuşi să spună decît:

— Da... da... Numai să te ţii bine! Burjuii sînt răi. Să te ţii bine!

In clipa aceea, o fetiţă de vreo şase-şapte ani răsări ca din pămînt, apucîndu-l înspăimîntată, pe Roaită, de pulpana hainei:

— Vino... vino repede... mama ta e din nou bolnavă... Bunica spune că n-o să mai poată merge niciodată la lucru!

★

Cîteva zile mai tîrziu, secretarul liceului trase o linie în catalogul clasei întîia, peste numele Roaită Vasile. Nemaiavînd din partea cui să primească măcar o coajă de pîine, Vasile Roaită, fiu al unui muncitor ucis de foame şi de tuberculoză, era nevoit să părăsească liceul. Dar nu şi lupta. Ea deabia acum începea.

★

Toamna lui 1931. Criza economică, ce cuprinsese toate ţările capitaliste, se făcea simţită din plin şi în ţara noastră. Mizeria în care trăiau oamenii muncii era de nedescris. Şomajul, curbele de sacrificiu, amenzile pe salarii luau ultima bucăţică de pîine de la gura familiilor de muncitori. Alături de muncitori, şi ucenicii de la Atelierele Griviţa-Locomotive sufereau cumplit. La un moment dat, se pomeniră că li se opresc, pur şi simplu, salariile, aşa mici şi neîndestulătoare cum erau. Şi atunci, glasul unuia dintre ei se ridică tînăr, puternic, neînfricat, împotriva direcţiei.

— Să ni se dea salariile! Protestăm împotriva acestei samavolnicii! Sîntem oameni, nu vite! Cerem cu tărie dreptul nostru!

Era glasul lui Vasile Roaită, al utecistului Vasile Roaită. Crescut şi educat de Partid, el începuse să lupte. Datorită protestului lor hotărît, ucenicii cuceriră astfel prima victorie: îşi primiră salariile!

Direcţiunea avu însă grijă să-l îndepărteze pe tînărul curajos. Il transferă la... Turnu Severin. Dar tovarăşii săi protestară cu îndîrjire şi, nu peste multă vreme, direcţiunea cedă din nou; Roaită reveni în mijlocul celor de la Atelierele Griviţa-Locomotive.

★

16 februarie 1933. De o zi, cerul Capitalei geme sfîşiat de sunetul sirenei de la Atelierele Griviţa. Miile de muncitori ai Atelierelor s-au baricadat înăuntru. Sub conducerea partidului, greva lor a luat o formă ascuţită. Pichetele de grevă patrulează neîncetat în faţa porţilor. In afara porţilor, mii de muncitori din întreprinderile bucureştene se solidarizează cu tovarăşii lor de la Griviţa care, conduşi de comunişti, luptă pentru o viaţă mai bună, împotriva sistemului de amenzi şi a şomajului, împotriva capitaliştilor care încercau să iasă din criză pe spinarea clasei muncitoare, împotriva fascismului.

Şi sirena strigă, strigă neîncetat, jalnic şi în acelaşi timp cu hotărîre. Vasile Roaită e cel care, trăgînd de manetă, strigă şi cheamă la luptă o dată cu ea.

Dar iată, unităţile de poliţie şi grăniceri care fuseseră masate la porunca autorităţilor burghezo-moşiereşti în faţa Atelierelor, acordă cinci minute muncitorilor ca să părăsească Atelierele. Nimeni însă nu dă înapoi. Şi atunci, porneşte focul... Gloanţele otrăvite ale regelui, ale boierilor, ale patronilor, ale bancherilor, încep să secere trupurile vlăguite de foame ale luptătorilor ceferişti. Nimeni însă nu cade în genunchi, nimeni nu imploră iertare — iar sirena utecistului Roaită sună, sună...

Gloanţele însă, şi baionetele, nu-l ocolesc nici pe el. I se înfig duşmane în trup, ca să tacă sirena. Roaită sîngeră din o mie de răni, în o mie de dureri, dar sirena nu tace. Şi căzînd, Roaită îşi lasă trupul greu pe manetă; sirena nu conteneşte, lupta continuă...

★

Ar fi avut astăzi, Vasile Roaită, patruzeci şi cinci de ani. Ar fi fost un admirabil maistru sudor sau un minunat inginer metalurgist sau poate — era atît de tînăr! — poet, ori activist de partid. Şi ne-ar fi povestit şi nouă, şi copiilor săi, despre luptele grele de atunci...

Dar n-a fost să fie aşa. In anii aceia de luptă cruntă, mulţi fii credincioşi ai clasei muncitoare au căzut luptînd sub steagul glorios al Partidului Comunist din Romînia. Filimon Sîrbu, Ludovic Minschi, Olga Bancic, Öcsko Terezia, Vasile Roaită şi cîţi alţii... Nume de neuitat, oameni minunaţi, devotaţi cu trup şi suflet partidului şi clasei muncitoare, tineri ale căror vieţi sînt un exemplu sublim pentru noi, cei de azi. Să fim deci demni de amintirea lor, să trăim şi să muncim astfel încît marile victorii cucerite de clasa muncitoare, condusă de înţeleptul nostru partid, să sporească, să se înzecească, într-un cuvînt: să fim adevăraţi constructori ai societăţii socialiste.

Al. Ovidiu Zotta

Desen de E. Băieşu

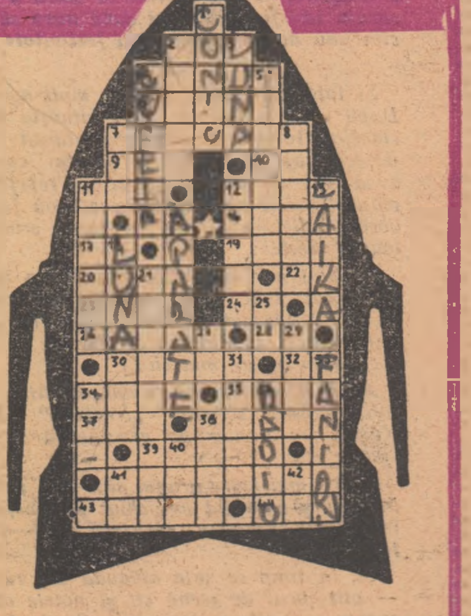
A ZECEA PLANETĂ

ORIZONTAL:

2. Racheta cosmică sovietică s-a desprins de pe el la 2 ianuarie; 4. Una din cele zece planete ale Pămîntului, cea mai apropiată de Soare, după Mercur; 6. A sta în calea cuiva; 7. Evenimentul lansării rachetei cosmice, din punct de vedere al importanţei internaţionale (fem); 9. De culoarea drapelului U.R.S.S.; 10. Eugen Frunză; 11. Numele popular al constelaţiilor Ursa Mică sau Ursa Mare; 12. Banda luminoasă care înconjoară planeta Saturn; 14. Eu la... Moscova; 16. Fundul unui vas; 17. Sportul popular; 19. Cîntece; 20. Ursa în care se află Steaua Polară; 22. Orăşel în Danemarca; 23. Face vase de pămînt; 24. Mică planetă; 26. Sistemul în care gravitează prima planetă artificială situată între Pămînt şi Marte; 28. Milimetru; 30. Locuitor din U.R.S.S.; 32. Haralambie Dragomirescu; 34. Le-a furnizat aparatele de pe rachetă cu privire la spaţiul cosmic; 35. Din cînd în cînd (poetic); 37. Specie de narcis; 38. Intr-un timp... nedeterminat; 39. Care se mişcă cu repeziciune; 41. Numărul oamenilor care văd în lansarea rachetei un mesaj al păcii; 43. Pasul făcut de omul sovietic în cucerirea întinderilor cosmice prin crearea planetei artificiale; 44. Pe scenă.

VERTICAL:

1. De formatul rachetelor; 2. a... vid (fig); 3. Racheta cosmică a trecut pe lîngă ea, la distanţă de numai 7-8000 de km, continuîndu-şi drumul spre Soare; 4. Cei de sodiu au înconjurat racheta ca un nor, dînd posibilitatea să fie observată de pe Pămînt. 5. Spaţiul din jurul Lunei, pe unde a trecut racheta; 7. Crearea planetei artificiale constituie începutul celei cosmice; 8. Indepărtarea maximă de Soare, pe care o va atinge planeta artificială la începutul lui Septembrie, a.c. (197.200.000 km); 11. Poarta spre el a fost deschisă de ştiinţa şi tehnica oamenilor sovietici, prin lansarea planetei artificiale; 12. „Indrăzneţ", de felul celui mitologic care, zburînd prea aproape de Soare, s-a prăbuşit în mare, topindu-i-se aripile lipite cu ceară (pl); 13. Primul pasager viu al spaţiului interplanetar; 15. Alcătuiesc principala încărcătură de pe bordul rachetei; 18. In curînd va putea fi aplicat şi în spaţiile interplanetare de către om; 24. „Raită" pînă în Marte, posibilă în era noastră; 25. Viitorul apropiat îl va transporta în alte planete; 27. Soarele vechilor egipteni; 29. Teatru la Moscova; 31. A vestit lumii întregi lansarea primei planete artificiale; 33. Cel roşu însoţeşte planeta artificială; 34. L-au făcut oamenii sovietici ştiinţei mondiale cu ocazia noului an; 36. Aparat folosit în navigaţia aeriană şi maritimă; 38. Registru; 40. Acela (pop); 41. Mere! 42. Numele zeului Soarelui Ammon la Teba.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scinteii" tel 17.60.10; 17.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin".